05/11/2023

Η χριστιανική αγάπη δεν είναι μόνο συναισθηματισμός αλλά και χάρισμα του Θεού

/ Πνευματικά Αποσπάσματα

Ιερομόναχος, π. Ευσέβιος Βίττης (1927-2009)

Αγάπη και συναίσθημα

Η αγάπη, είπαμε, πρέπει να είναι αγάπη πρώτιστα στον Ιησούν και διά Ιησού η έκφρασή της στους αδελφούς μας. Θα πρέπει να αγνοηθή ο ρόλος του συναισθήματος; Θα ήταν λάθος η παραγνώρισή του. Ο άνθρωπος δεν είναι άγγελος, για να αγαπάη σαν άγγελος. Και ως άνθρωπος έχει την ιδιοτυπία του στην έκφραση της αγάπης του.

Μιλώντας για αγάπη δεν μπορούμε να αποφύγουμε να μιλήσουμε για τρυφερότητα καρδιάς, για ευαισθησία κ.λπ. Η αγάπη λειτουργεί μέσα μας όχι ως κάτι ξένο προς τον μηχανισμό του ψυχικού μας κόσμου. Όμως η χριστιανική αγάπη δεν είναι μόνο συναισθηματισμός. Είναι χάρισμα του Θεού, στο οποίο καλείται να συμμετάσχη και ο συναισθηματισμός μας εξαγιαζόμενος.

Ο Κύριός μας δεν καταργεί το συναίσθημα, αλλά το εξαγιάζει. Προσέχοντας στο παράδειγμά Του βλέπουμε πόση ανθρωπιά δείχνει, πόσο γλυκός είναι. Τον

συγκινούν τα παιδιά, τα οποία παίρνει στην αγκαλιά Του και τα παρουσιάζει ως εικόνες για μία ώριμη και συνετή αθωότητα και παιδικότητα.

Στενάζει μπροστά στον ανθρώπινο πόνο, τον οποίο απαλείφει από πολλές καρδιές. Κλαίει μπροστά στο θέαμα του θανάτου, που θέτει τέρμα στην ομορφιά της ζωής. Και μιλάει λίγο πριν από το θείο πάθος Του, με μία απέραντη τρυφερότητα στους μαθητάς Του, που δεν διστάζει να τους ονομάση «τεκνία» Του.

Θυμηθήτε την ωραία και τόσο παραστατική εικόνα, που χρησιμοποιεί απευθυνόμενος με θλίψη στην Ιερουσαλήμ για την άρνησή της να δεχθή την αγάπη Του: «Ιερουσαλήμ, Ιερουσαλήμ!... ποσάκις ηθέλησα επισυνάξαι τα τέκνα σου ον τρόπον όρνις την εαυτής νοσιάν υπό τας πτέρυγας, και ουκ ηθελήσατε!». Πόση θλιμμένη τρυφερότητα δεν κρύβει αυτό το παράπονο!

Και οι Άγιοί της Εκκλησίας μας, που ακολούθησαν τα ίχνη του Κυρίου, δεν παραγνώρισαν τον μεγάλο θησαυρό της ευαισθησίας και της συναισθηματικότητος, προκειμένου να εκφράσουν την πεντακάθαρη αγάπη τους στα παιδιά του Θεού, τα πνευματικά τους αδέρφια.

Πρώτος και καλύτερος ο μεγάλος απόστολος Παύλος. Πόση ήταν η αγάπη του για τον Κύριο, το γνωρίζουμε καλά. Και δεν μας είναι άγνωστη η υπερβολή της αγάπης του για τους πιστούς, τους οποίους «εγέννησεν εν τω Ευαγγελίω». Έτσι σε μία στιγμή ξεσπάσματος της καρδιάς του αφήνει να ακουστή ετούτη η κραυγή: «Τεκνία μου, ους πάλιν ωδίνω, άχρις ου μορφωθή Χριστός εν υμίν! Ήθελον δε παρείναι προς υμάς άρτι και αλλάξαι την φωνήν μου!» (Γαλ. δ’ 19-20).

Και σε άλλη περίπτωση: «Τις ασθενεί, και ουκ ασθενώ; Τις σκανδαλίζεται, και ουκ εγώ πυρούμαι;» (Β’ Κορ. ια’ 29), έκραζε με πόνο πολύ. Πώς να μη συγκινήσουν τις καρδιές τέτοιες εκδηλώσεις αγάπης θεϊκής σε μεγαλείο και ντυμένης τόση ανθρωπιά και κατανόηση;

Συνεχίζεται

Απόσπασμα από το βιβλίο του Ιερομονάχου, π. Ευσεβίου Βίττη, «Εμείς και η αγάπη μας», των εκδόσεων «Ορθόδοξος Κυψέλη».

Συνέχεια από εδώ: http://www.pemptousia.gr/?p=308899

Πηγή: pemptousia.gr (Επιμέλεια Στέλιος Κούκος)